

«Θιάζρον Βαρύτητα»

Τὸ προπαραβλὸν Σάββατον καὶ τὴν Κυριακὴν (3 καὶ 4 Νοεμβρίου) ἐπαίχθη κατ' ἐπινοήσιν ἢ «Θηροσία Ρακέν» τοῦ Ζολέ, τὴν ὁποίαν ὑπεδύθη ἡ κ. Βερόνη μετὰ μεγάλης δυνάμεως καὶ τέχνης ἢ ὄψιν ἀδικροῦσά της. ὁ φόβος της, ὁ φόβος της, αἱ διάφοροι ἰδέαι της πᾶν ἦσαν ὅλα ἑαυτῆς ἐκ περιτροπῆς ἀποτυπωμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου της (πρᾶξ. α', καὶ β'). ὡς καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδήτου (πρᾶξ. γ' καὶ δ') εἰς τὰς δύο ταύτας πράξεις ἔδειξεν ὅλην τὴν ὑποκριτικὴν τῆς δυνάμειν καὶ τέχνην ἔπαθε καὶ συνετρίβη ἀληθινά, ἐπαράχθη ἡ καρδία της πρᾶγματι, ἐπάλασε μὲ ὅλην τὴν δυνάμειν τῶν νεύρων της μετὰ τὴν παράστασιν ἐπισκεφθέντες τὴν κ. Βερόνη εἰς τὸ καμαρίνι της, τὴν εὗρομεν ἀκόμη μὲ τὴν νευρικὴν ἐκείνην ἐξέγερσιν καὶ μὲ τὸν φόβον ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι τὴν παρακολουθεῖ ἐστὶ τὸ φῶσμα τοῦ Καμίλλου καὶ ὅτι ἡ γραῖα Ρακέν τὴν ἀπειλεῖ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της ὀφθαλμῶν νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν.

— Εἰς τὴν αὐτὴν νευρικὴν ἐξέγερσιν εὗρομεν καὶ τὸν ὑποδυσθέτα τὸν ἐραστὴν καὶ συναυτοεργόν της εἰς τὸν φόνον τοῦ τοῦζου της Καμίλλου Λαυρέντιον—Γεννάδην. Ἡ ὑποκριτικὴ δυνάμεις τοῦ Γεννάδη καὶ ἡ τέχνη μὲ ἡς ὑπεδύθη τὸν Λαυρέντιον, μὲς κατέπληξε κυριολεκτικῶς ὁ γλυκὺς ζωγράφος τῶν δύο πρώτων πράξεων ἀρδὴν μετεδύθη εἰς τὰς δύο ἀκολουθοῦσας τὸ ἔγκλημα, ὁ φόβος τῆς ἀνακαλύψεως, τῆς προδοσίας, ἡ ταραχὴ, ἡ τύψις τῆς συνειδήσεως καὶ ὅλα τὰ πλημμυρίζοντα τὴν καρδίαν τοῦ Λαυρέντιου πᾶν ἦσαν ἐξωγραφισμένα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πρᾶγματι, τοῦ ἀληθῶς πάσχοντος, φοβουμένου, μὴ εὐρίσκοντος στιγμὴν ἡσυχίας Γεννάδη ποίαν σκηνὴν νὰ θαυμάσῃ τις πρώτην; τὴν σκηνὴν τῆς ἀραιώσεως τῆς εἰκόνας τοῦ Καμίλλου, καθ' ἣν ἀποκαλύπτεται τὸ ἔγκλημα, ἡ τὴν σκηνὴν τοῦ σπασμοειδοῦ γέλωτος, καθ' ἣν πίπτει ἐπὶ τῆς πόλθρονος; εἰς ὅλας παίζει μετὰ μεγάλης φυσικότητος καὶ θαυμαστῆς ἐπιτυχίας καὶ τέχνης εἰς τὰς σκηνὰς ταύτας παταγωδῶς ἐγεροκροτήθη. Ταυτοῦτον ἐπαθαίνοντο ἄμφοτεροί, ὥστε ἡ νευρικὴ ἐξέγερσις ἐξηκολούθει καὶ τὴν ἐπομένην ἡμέραν.

— Τὴν γραῖαν Ρακέν ὑπεδύθη ἡ κ. Ἀλεξίου μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὴν σκηνήν, καθ' ἣν μανθάνει τοὺς δολοφόνους τοῦ υἱοῦ της, ὡς καὶ εἰς τὴν σκηνήν, καθ' ἣν εἶνε παρόντος καὶ ἄλλος καὶ εἶτα ἀναλαμβάνει αἰφνιδίως δυνάμεις, ἐπαίξει παρὰ πᾶσαν προσδοκίαν πολὺ καλᾶ. Πρέπει νὰ δηλογοῦσῶμεν, ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ θέλει πρώτης δυνάμεως δραματικὴν ἡθοποιὸν διὰ νὰ φανῇ, ὥστε ὅ,τι ἔκαμεν ἡ κ. Ἀλεξίου ἦτο ἀνώτερον ἑαυτῆς καὶ δι' αὐτὸ εἶνε ἀξία συγχαρητηρίων. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν μεγάλην ἐκπαίδειαν, ἣν κατέβαλεν, καὶ τὴν συγκέντρωσιν ὅλων της τῶν δυνάμεων.

— Τὸν Κάμιλλον ὑπεδύθη ὁ Κ. Ἀγγελάκης μὲ πολλὴν φυσικότητα μικρὰ ἐπιτεύχουσις φωνῆς παρετηρήθη μόνον, ἥτις ὀσμύρασι διορθώνεται.

— Καὶ ὁ Βερόνης, ὡς Γαριβέ, ὁ Λοράνδος, ὡς Μισὴ καὶ ἡ κ. Αἰμιλία Μαρίκου, ὡς Σωστάνα ἦσαν καλοί.

— Καθ' ὅλην τὴν προπαραβλῦσαν ἑβδομάδα δικήθησαν αἱ θεατρικαὶ παραστάσεις, ἐνεκα τῶν θλιβερῶν γεγονότων τῶν λαθάντων χρόαν τότε καὶ μάλιστα τὸ Σάββατον (11 Νοεμβρίου) ἐπανελήθησαν αὐταί.

— Ἐπαίχθησαν τὸ πρῶτον ἐράτος «Οἱ βουκάλαικες» τοῦ Ἰψὲν ἡ παράστασις αὕτη ἰδῶθη ὑπὲρ τοῦ ταμίου τοῦ Θεάτρου Γ. Σπυροπούλου.

— Τὴν Ἑλένην Ἀλβαν ὑπεδύθη ἡ κ. Βερόνη μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὴν δυνάμεως καὶ τέχνης.

— Τὸν Ὁσβάλδον ὑπεδύθη ὁ κ. Γεννάδης μετὰ θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας εἰς ὅλας του τὰς σκηνὰς ἦτο τέλειος, φυσικώτατος, τελεία ἀποτύπωσις τοῦ χαρακτήρος καὶ πλεον ἡ τελεία ἡ ἀπεικόνισις τῶν αποτελεσμάτων τῆς φοβερᾶς ἀσθενείας του εἰς τὴν σκηνήν, καθ' ἣν διηγείται τὰ πάντα πρὸς τὴν μητέρα του καὶ εἶτα τὴν παρακαλεῖ νὰ τὸν σῶσῃ ἐργομένη αὐτὴ εἰς βοήθειάν του, ἦτο τελειώτατος, ἐξοργος. Ἐκεῖ ὅμως ὅπου κυριολεκτικῶς θριαμβεύσεν, ἦτον αἱ τελευταῖαι σκηναὶ τῆς γ' πράξεως ἐξήρθη εἰς ὕψη καλλιτεχνικὰ δυσθεώρητα. Ἡ ἐκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τοῦ προσώπου του καὶ αἱ σκηνικαὶ του κινήσεις παρίστανον τὸν ἀληθῶς πάσχοντα ἄνθρωπον καὶ ὄχι τὸν ἡθοποιόν, τὸν ὑποκρινόμενον. Ἡ πτώσις του μετὰ τοῦ καθίσματος, ὅταν ἐπαναφέρει τὴν μητέρα του σχεδὸν συρομένην, κίλουσαν τὸν ἑαυτὸν εἰς βοήθειαν, δὲν περιγράφεται ὅ,τι καὶ ἂν εἶπα τις εἶνε ὀλίγον. Εἶνε ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν δὲν ἐγνωρίσαμεν τὸν Γεννάδην εἰς τὴν σκηνήν καὶ ἡ πρώτη, καθ' ἣν εἶδομεν αὐτὸν παίζοντα μετὰ τῆς δυνάμεως καὶ τέχνης ἦτο ἄλλος ἄνθρωπος μὲ δυνάμειν καταπληρῶσαν, κυριαμοῦσαν, συγκλονοῦσαν. Ἡ ἀπαγγελία του ἀλήθους, ὁ χρωματισμὸς τῆς φωνῆς του λίαν ἐπιτυχῆς καὶ αἱ μεταπτώσεις του φυσικώταται. Παταγωδῶς καὶ παρατεταμένα γεροκροτήματα τὸν ἐκάλυσαν ἐπανεπιλημμένως εἰς τὴν σκηνήν.

— Τὸν αἰδισιμώτατον Μάνδρος ὑπεδύθη ὁ Μαρίκος μετὰ πολλῆς ἐπιτυχίας ἦτο τέλειος τύπος Ἰησοῦτου.

— Καὶ ὁ Λοράνδος, ὡς Ἐνστράν, καὶ ἡ κ. Αἰμιλία Μαρίκου, ὡς Ραζίνα, ἐπαίχθησαν μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν.

— Εἰς τὸ τέλος ἐπαίχθη ἡ κωμῶδις «Ὁμοῖος τὸν Ὁμοῖον», εἰς τὴν ὁποίαν ἐθριάμβευσεν ἡ κ. Χαρίκλεια Λοράνδου, ὑποδυσθέτα τῆς ὑπερήτριαν, ἐκτελοῦσαν καθήκοντα κυρίας.

— Κόσμος πολὺς παρεκολούθησε τὴν παράστασιν, παρ' ὅλην τὴν ἐπινοαστικὴν ὄψιν τῆς πόλεως τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν, ἣν τρέφει ὁ κόσμος πρὸς τὸν θίασον τοῦτον.

— Τὴν παραβλῦσαν Κυριακὴν ἐπαίχθη διὰ τρίτην καὶ τελευταίαν φορὰν ἡ «Θηροσία Ρακέν», ὅλοι οἱ ἡθοποιοὶ ἐπαίχθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας. Ἡ παράστασις αὕτη ἦτο καὶ ἡ ἀποχωρητησθεῖος τοῦ θιάσου.